

přišel
zemřel
zvítězil

Příběh Ježíše z Nazareta

Radek Daniel

PŘEDMLUVA

Pod pojmem „křesťan“ či „křesťanství“ se lidem vybaví různé věci. Někteří si vzpomenou na hrůzy středověku, kdy se víry v Boha zneužívalo k zastrašování a ovládání lidí, jiní si představí zástupy nudných věřících, kteří se za všech okolností usmívají a používají zbožné fráze, a dalším se vybaví nejrůznější skandály, jež se čas od času objeví ve sdělovacích prostředcích, nebo naopak zprávy o statečných lidech, kteří neváhali pro druhé obětovat svůj majetek či riskovat život.

Jaké je však skutečné křesťanství? Existuje vůbec nějaké měřítko, podle kterého můžeme pravost víry hodnotit? Anebo nám nezbyvá nic jiného, než považovat za křesťanství vše, co se za ně vydává, třebaže to má různé, často i diametrálně odlišné formy a podoby? Jednoznačná odpověď neexistuje. V záplavě různých církví, církvíček a sekt se člověk velmi těžko orientuje. Vše je natolik nepřehledné, že se mu tím ani nechce zabývat. A není se co divit: komu by se chtělo vstupovat do spleťitého labyrintu, v němž není snadné se vyznat a kde člověk jen obtížně nachází uspokojivé odpovědi.

V této knize nechceme v žádném případě poukazovat na to, co je pravé křesťanství. Naším cílem je představit osobu, která všechny křesťany světa spojuje, představit příběh výjimečného člověka, který si získal a stále získává srdce milionů lidí, představit toho, který je základem pravého křesťanství – Ježíše z Nazareta. Na následujících stránkách se pokoušíme rekonstruovat jeho příběh – příběh, který je napínavým dramatem, jenž má sílu člověka hluboce ovlivnit a proměnit. Přitom dbáme na to, abychom zůstali věrni původní biblické zprávě zaznamenané ve čtyřech evangeliích, a zároveň využíváme informace z knihy

Touha věků spisovatelky Ellen Gould Whiteové, která ve svém díle Ježíše popsala tak věrně, že má čtenář často pocit, jako by se s ním setkal tváří v tvář. Právě její dílo nás inspirovalo k napsání tohoto textu.

Uvědomujeme si, že tato kniha je poznamenána naší nedokonalostí, zkresleným vnímáním skutečnosti a neschopností vystihnout krásu Ježíšova charakteru slovy. Chápejte prosím následující řádky nikoli jako vyčerpávající informaci o Ježíši, nýbrž jako nedokonalý odlesk naší víry a jako pozvání do Ježíšova příběhu. Těm, koho naše kniha zaujme, doporučujeme přečíst si jedno z evangelií, popřípadě všechna čtyři, a některou další knihu o Ježíši, například již zmiňovanou Touhu věků.

Naším přáním je, aby vám čtení působilo radost a přinášelo pokoj.

Vydavatelé

PŘEDCHŮDCE

Schylovalo se k nejvýznamnější události lidské historie. Na zem se chystal sestoupit sám Tvůrce vesmíru. Bylo nutné mu připravit cestu. Oznámit to lidem a přimět je, aby na něj čekali. Bůh jim proto poslal člověka, který je měl vyburcovat ze spánku, probudit ze sna a vyzvat je, aby zkoumali své svědomí. Měl jim oznámit, že se brzy stanou svědky dramatických událostí. Kdyby se Zachránce objevil bez ohlášení, většina lidí by se k němu otočila zády a nepřijala by ho. A to Bůh nechtěl.

V malé vesnici v judské vrchovině žil kněz Zachariáš se svou ženou Alžbětou. Byli to jedni z mála lidí, kteří opravdově důvěřovali Bohu. Znali proroctví a s nadějí vyhlíželi den, kdy Bůh splní svá zaslíbení a pošle jim Zachránce, který zničí zlo a zvítězí nad smrtí.

Zachariáš sloužil dvakrát do roka v chrámu. Pokaždé se vypravil do Jeruzaléma a týden tam vykonával kněžskou službu. Při jedné takové příležitosti na něj padl los, aby vešel do svatyně svatých a obětoval tam kadidlo.

Opatrně odhrnul závěs a vešel do nejsvětější místnosti, kde přebývala Boží sláva. Zastavil se před oltářem a srdce mu divoce tlouklo. Měl pocit, jako by stál před Božím trůnem. Ruce se mu chvěly, v uších mu hučelo a po zádech mu stékaly drobné krůpěje potu. Vtom si všiml, že v místnosti není sám. Na pravé straně oltáře kdosi stál. Pohlédl tím směrem a hrůzou zkameněl. Neznámým vetřelcem byl nebeský posel. Místnost se naplnila podivným měkkým světlem.

„Neboj se, Zachariáši,“ řekl anděl klidným hlasem. „Tvá žena Alžběta ti porodí syna, kterému dáš jméno Jan. Bude to veliký prorok, který mnohé Izraelce obrátí k Bohu.“

Zachariáš zalupal po dechu. „To přece není možné...“ vydechl překvapeně. „Vždyť jsme už staří a moje žena je neplodná.“

„Jsem Gabriel, nejbližší Boží služebník,“ řekl anděl, aby svým slovům dodal váhu.

Zachariáš to jméno dobře znal. Před pěti sty lety anděl Gabriel navštívil proroka Daniela a oznámil mu, kdy se narodí Mesiáš. Zachariáš padl v posvátné bázni na kolena. Došlo mu, že se ocitl ve víru událostí, na které čekal celý život.

„Jelikož jsi neuvěřil mým slovům, oněmíš.“

Zachariáš se chvíli nemohl hnout z místa. Byl ochromený hrůzou a v hlavě měl zmatek. Nechápal, co se s ním děje.

„Co tam tak dlouho děláš?“ podívovali se lidé, kteří na něho čekali před chrámem. „Snad ho Bůh nepotrestal?“

Nakonec se přece jen otevřely dveře chrámu a Zachariáš vyšel ven. Napřáhl ruce, aby lidem požehnal, ale z jeho úst nevyšla ani hláška. Podle toho lidé poznali, že měl v chrámu vidění.

Krátce poté, co se Zachariáš vrátil z Jeruzaléma domů, Alžběta otěhotněla. A o devět měsíců později se jí narodil syn. Když se její příbuzní dozvěděli, jaké štěstí ji potkalo, radovali se spolu s ní. Osmý den se sešli k obřizce, a jak bylo zvykem, chtěli dítě pojmenovat po otci – Zachariáš. Alžběta se však proti tomu ohradila: „Ne, bude se jmenovat Jan.“

„Takhle se ale nikdo z vaší rodiny nejmenuje,“ kroutilí sousedé i příbuzní překvapeně hlavami. „Zachariáši, jak chceš, aby se jmenoval tvůj syn?“ ptali se šťastného otce.

Zachariáš uchopil tabulku a chvějící se rukou na ni napsal: JAN. Jakmile dopsal poslední písmeno, jeho ústa se otevřela a začal chválit

Boha. Vzal své dítě do náruče, pohlédl k nebi a zvolal: „Staneš se prorokem Nejvyššího. Připravíš cestu Zachránci a oznámíš lidem, že se k nim Bůh sklání a zve je k sobě. Za tebou pak půjde ten, který je vyvede z temnoty a stínu smrti a přinese jim pokoj.“

Všichni, kteří tam toho dne byli, poznali, že skrze Zachariáše promluvil Bůh, a nadšeně o všem vyprávěli svým sousedům a známým. Díky tomu se zvěst o narození Mesiášova předchůdce roznesla po judských horách.

NAROZENÍ

Když byla Alžběta v šestém měsíci těhotenství, anděl Gabriel navštívil dalšího člověka. Byla jím dívka Marie, která žila v Nazaretě a byla zasnoubená s Josefem. Znenadání se před ní objevila zářící postava. Marie se polekala a padla na kolena.

„Neboj se, Marie, Bůh tě chce použít k velkým věcem,“ řekl jí anděl. „Porodíš syna a pojmenuješ ho Ježíš. Nebude to obyčejný člověk, ale Boží Syn. Získá trůn krále Davida a založí věčné království.“

„Jak se mi může narodit dítě? Vždyť ještě nejsem vdaná a s nikým nespím,“ divila se Marie.

„Sám Tvůrce vesmíru na tobě projeví svou moc. Narodí se ti dítě, které bude mít s Bohem velmi úzký vztah. Nediť se tomu. I tvá příbuzná Alžběta otěhotněla, třebaže se o ní říkalo, že je neplodná. U Boha není nic nemožné.“

Marie se celá chvěla. Věděla, že pokud se to opravdu stane, bude mít velké potíže. Lidé to nepochopí. Budou si myslet, že byla svému snoubenci nevěrná. Je možné, že ji dokonce ukamenují. A jak to vysvětlí Josefovi? Pak si ale uvědomila, že tento úkol před ní postavil samotný Vládce vesmíru – a ten přece ví, co dělá. Nenechá ji v tom.